

Sekouba

Sekouba spiller i et band

TEKST: DORTHE NIELSEN · FOTO: WILLIAM VEST-LILLESØE

Hænderne danser hen over trommeskindet. Rytmen er fast og hurtig. Så skifter den pludselig og bliver langsommere og blødere. Det er Sekouba på 14 år, der spiller på djembe, den vestafrikanske tromme. Foden markerer rytmen, ansigtet er koncentreret. Blikket lidt fjernt.

”Jeg føler mig altid bedre tilpas, når jeg har spillet,” forklarer han. Hænderne hviler fortsat på trommeskindet, mens han tænker sig om. ”Jeg nyder at spille – det er det bedste, jeg ved.” Sekouba har det ikke fra fremmede. Hans far er en berømt djembe-spiller, hans mor synger, hans bedstemor har sunget, da hun var yngre, og flere andre i familien spiller musik. ”Jeg har trommet så længe, jeg kan huske. Jeg var nok tre-fire år, da jeg startede, ligesom Aziz,” fortæller han, mens han peger hen på sin lillebror. Aziz på fire år med gavtyveansigtet står klar med den lille tromme. Han vil ikke gå glip af noget. Hvis der skal spilles, så er han klar.

Arias, hans musiklærer, lytter og nikker, mens Sekouba fortæller. ”Sådan er det med musiker-familier, grioter, som vi kalder dem. Der er altid nogle i de familier, som ikke kan lade være med at spille. De er født til det,” fastslår han. ”Det er en følelse, en nødvendighed, som kommer indefra.” Sekouba smiler genert, men det er præcis sådan, han har det. Musikken er vigtig for folk i Burkina Faso. Den holder fast i traditioner og fortællinger. Den er med til at skabe sammenhold og identitet.

Grioterne er familier af sangere og musikere, som fører den burkinske musiktradition videre. Sekoubas band spiller også traditionel musik. Lige nu spiller de en sang, som handler om kærlighed. Den hedder ”Keïra” og bliver tit spillet til bryllupper.

Sekouba og hans band

Sekouba og hans familie bor i byen Bobo-Dioulasso – i daglig tale Bobo. Det er Burkina Fasos næststørste by, som huser mange musikere og andre kunstnere. Sekoubas band har spillet mange gange i Bobo. Men de har også været i Banfora og flere gange i hovedstaden Ouagadougou. ”Det bedste ved at optræde med bandet er bifaldet. Det opmuntrer én til at øve sig og blive bedre,” fortæller han. Men han er også glad for, at bandet tjener penge, når de optræder. ”Jeg vil gerne kunne leve som musiker engang, og så skal jeg jo kunne tjene penge til min familie.” Sekouba bor sammen med sin mor og sine fem søskende. Hans far, Kassoum Diarra, bor i Italien, hvor han spiller musik og underviser i djembe. De tre storesøstre og den ene lillebror spiller ikke musik – det er Sekouba, lillebror Aziz og hans mor,

Sekoubas band består ud over ham selv på djembe af Framck Amzi, fløjte, Yaya Diabaté, balafon (xylofon), og hans mor Sali Dao, sang. Lillebror Aziz spiller på en lille tromme og er med, når de øver. I dagens anledning spiller Arias med på sin n’goni.

Sekoubas farmor Keïlo Sakone er 85 år. Hun har selv sunget, da hun var yngre.

som fører familie-traditionen videre. I huset bor også farmor, en af onklerne og hans børn.

Skolen er også vigtig

Selv om Sekouba er vild med at spille musik, så kan han også godt lide at gå i skole. Han går i 8. klasse og mangler altså et år mere, før grundskolen kan afsluttes. Men han regner med at fortsætte i gymnasiet, som varer tre år ligesom i Danmark. Han kan bedst lide at læse – og allerhelst bøger om geografi. ”Man får svar på mange interessante ting i bøgerne. Der er tit svar på noget, jeg har gået og tænkt over,” forklarer han. Han tror selv, at hans interesse for faget geografi hænger sammen med ønsket om at se mere af verden. En anden god ting ved skolen er kammeraterne. ”Jeg har mange venner fra skolen. Min bedste ven hedder

Lektierne laves som regel i familiens stue. Her ser de også tv.

Aziz Traore – vi snakker meget sammen, og så spiller vi fodbold. Når vi spiller fodbold, er vi mange, så er det sjovest.” Der er også nogle af vennerne, som spiller musik, men de spiller faktisk aldrig sammen. ”Jeg vil helst spille musik med mit band,” siger Sekouba og trækker lidt på skuldrene.

Lektierne laver han næsten altid sammen med sin lillebror Aboubacar. ”Jeg hjælper ham, hvis der er noget, han ikke kan finde ud af. Men vi har det også hyggeligt imens,” siger han.

Fremtiden tilhører musikken

Skolen er vigtig, men der er ikke tvivl i Sekoubas sind: ”Jeg skal være musiker – sådan ER det bare.” Han kan slet ikke forestille sig en anden fremtid. Han bruger tid på musikken hver eneste dag. ”På skoledage er der ikke så meget tid, men jeg øver mig alligevel en times tid efter skole. I weekender og ferier spiller jeg nok to timer hver dag,” mener han. Og så er der tiden med bandet, hvor de øver sammen og beslutter, hvad de skal spille til næste optræden. ”Det er min store drøm at rejse rundt i verden og spille musik, og drømmen skal nok gå i opfyldelse,” siger han med glæden lysende ud af øjnene.

På hjemmesiden kan I høre Sekoubas band spille sangen "Keira" og læse mere om grioter og de særlige vestafrikanske musikinstrumenter.

heleverdeniskole.dk/sekouba

